

Јер, иако је Литургија безгранично драгоцену сама по себи, ипак се њени плодови, које ми од ње добијамо, мере нашим унутрашњим расположењем, нашим активним учешћем у њој. И воду из океана је могуће безгранично црпети, али свако може заградити само онолико колико стаје у његове судове.

Уз то, што смо све добили од Литургије, постаће нам јасно тек следећег дана или недеље. Уствари, Литургија се може присуствовати сваке недеље, па опет не постати бољи. **Без активног учешћа у Служби Божјој (Литургији) нема ни практичне користи.**

УЛАЗАК У ЦРКВУ

При уласку у цркву треба на улазу застати, побожно се прекрстити и поћи ка целивајућој икони (обично се налази на средини храма и представља светог коме је храм посвећен или је то икона празника који се тог дана слави).

Један од најзначајнијих спољашњих видова православне побожности је **паљење свећа**. Паљење свећа је симболично исповедање, да смо ми хришћани следбеници религије светлости, а такође и као одговарајућа жртва Богу. Зато сви верници, одмах по уласку у храм, узимају црквене свеће и одлазе до чирака (одређеног места за паљење свећа), да би тамо, палећи их и стављајући на уобичајена места, отпочињали са молитвом Богу.

Свеће се пале за здравље живих

и покој душа умрлих сродника и пријатеља. Пре паљења свећа треба се прекрстити, пољубити свећу (тима се изражава љубав према ономе коме се свећа намењује), молитвено поменути оне којима свећу "намењујемо", запалити је и ставити на одређено место. Иако у храмовима обично постоје одељена места за паљење свећа живима и упокојенима (за живе горе или десно, а за упокојене доле или лево) то нема неког већег значаја, јер су пред Богом сви живи.

Црквене свеће су од пчелињег воска или мешане са пречишћеним парафином и оне се освећују посебном молитвом, где се свештеник обраћа Богу "да сви, који улазе у храм Божје славе којој се не може приступити, виде истинску славу Божје правде..."

Зато и не треба посебно наглашавати да свеће за молитвену употребу треба узимати искључиво у цркви.

После улазне молитве и паљења свећа, треба отићи на **своје место и тиме омогућити и другима да и они упале свеће, а не стајати крај свећа и чекати док оне изгоре.**

У многим крајевима обичај да мушкарци, жене и деца стоје одвојено у току богослужења. Ако нема посебне "женске цркве" (унутрашња припрата), жене стоје лево, мушкарци десно (гледајући према олтару), а деца стоје напред. То, свакако, зависи од локалних обичаја, али нема никаквих препрека да породица и у храму буде на окупу у заједничкој молитви.

Из богослужења
православне цркве

ОБЈАШЊЕЊЕ СВЕТЕ БОЖАНСКЕ ЛИТУРГИЈЕ

ПРВИ ДЕО

*Примите, једите, ово је Тело моје,
које се за вас лomi на отпуштење
грехова.*

*Пијте из чаше ове сви: ово је крв моја
Новога завета,
која се за вас и многе пролива на
отпуштење грехова.*

ЗАЈЕДНИЧКА МОЛИТВА

Ми се можемо молити Богу свуда и на сваком месту, онако како нам је Христос рекао, "у духу и истини,... јер је Бог Дух и који му се клањају, у духу и истини треба да се клањају" (Јн.4,23-24). Међутим, Христос је нарочито истакао значај заједничке молитве: "Тамо где су два и три сабрана у име моје, онде сам и Ја међу њима». Мт.18.20

Такву молитву ће Бог и примити: "Ако се два од вас... узмоле даће им Отац мој који је на небесима" (Мт.18, 19). Па и Христос је ревносно ишао на заједничку молитву: "...и уђе по обичају своје у дан суботни у синагогу, и стаде да чита" (Лк.4,16).

На заједничку молитву, у одређењу недељни и празнични дан, обавезује нас и Четврта Божја заповест, која гласи: *Сећај се дана одмора да га светкујес, шест дана ради и заврши све своје послове, а седми дан (је одмор) посвети Господу Богу твоме.*

И Прва црквена заповест тражи од верника да ревносно учествују у заједничкој молитви: *Молити се Богу и учествовати у Служби Божјој сваке недеље и празника.* И не само слушати (јер то може бити и преко радија и телевизије), већ активно учествовати у заједничкој молитви, у цркви на Служби Божјој.

Пример заједничке молитве дали су нам већ свети апостоли, који су, после вазнесења Христовог, очекивали у Јерусалиму силазак Духа Светога на њих: "Ови сви бијаху истрајно и једнодушно на молитви и мољењу..." (Д.Ап. 2,14).

ЗАЈЕДНИЧКА МОЛИТВА СЕ ВРШИ У ХРАМУ

Богослужење се не врши у нашим обичним становима, већ у нарочито за то уређеним просторима, **храмовима** или **црквама**.

Храм се својом спољашњошћу разликује од свих осталих грађевина, а унутрашњост му је удешена према потребама јавног богослужења. Зашто је то потребно? Наш свакодневни живот је често далеко од Бога и од мисли о Њему. Због тога, да би Му се приближили, потребно је да се отргнемо од обичне свакодневности и да се пренесемо у непосредну близину Божју. Храм својом спољашњошћу и унутрашњим уређењем чини као неки оклоп који штити вернике од свих спољашњих утицаја и производи у њима осећање да се налазе пред самим Богом, на прагу неба.

Облици православних храмова су различити, обзиром на време подизања, на грађевински стил или на могућности верника. Па ипак, још издалека, у сваком насељу храм се најчешће истиче својим високим звоником, са кога се оглашавају звона и позивају вернике на богослужења. Звона се најчешће оглашавају пре почетка богослужења, да би потсетила вернике да се спреме и на време стигну у цркву. Звона ће звонити и у току Службе, да би они који нису могли доћи у цркву, могли знати који је моменат Службе, да се и они за трнутак бар у мислима и молитвеним жељама пренесу у храм, да се прекрсте.

ДОЛАЗАК У ЦРКВУ

Према Првој црквеној заповести, у цркву треба долазити **редовно**, недељама и на заповедне празнике (штампане у календару црвеним словима).

Разуме се, од ове обавезе су ослобођени они који у те дане морају да раде, по природи свога посла (јавне службе и послови од заједничких потреба).

У цркву треба доћи **на време**, пре почетка богослужења, како се кашњењем не би ометао сам ток богослужења и одвлачила пажња верника који су се усресредили на молитву.

Долазећи у цркву, на заједничку молитву, ми излазимо пред самога Господа, па стога треба долазити пристojно и што је могуће **свечаније обучени**. Ако у овоземаљске установе и пред значајне личности јавног живота излазимо лепо обучени, то толико пре треба обратити пажњу на свој спољашњи изглед при изласку пред небеског Цара.

Христос нас је упозорио да на молитву долазимо **измирени са свима**. "Ако дакле принесеш свој дар олтару, и ондје се опоменеш да брат твој има нешто против тебе, остави ондје дар свој пред олтаром, и иди те се најприје помири са братом својим, па онда дођи и принеси дар свој" (Мт.5,23-24).

Нарочито у припреми за Свето причешће треба бити измирен са свима, јер како ћемо очекивати да Бог нама опрости и тиме нас учини достојним причешћа, ако ми нисмо спремни да опростимо ближњима и да са њима у миру живимо.

Дошавши на Литургију (Службу Божју), треба пред Богом стајати са отвореним срцем, са чврстом намером да себе предамо Богу и да са Њим будемо цео тај дан, целу недељу. Јер,